

Mary Baloghová

Krásna dedička

Mary Baloghová

Krásna dedička

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Mary Balogh: Someone to Love, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC,
New York 2016, preložila Tamara Chovanová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

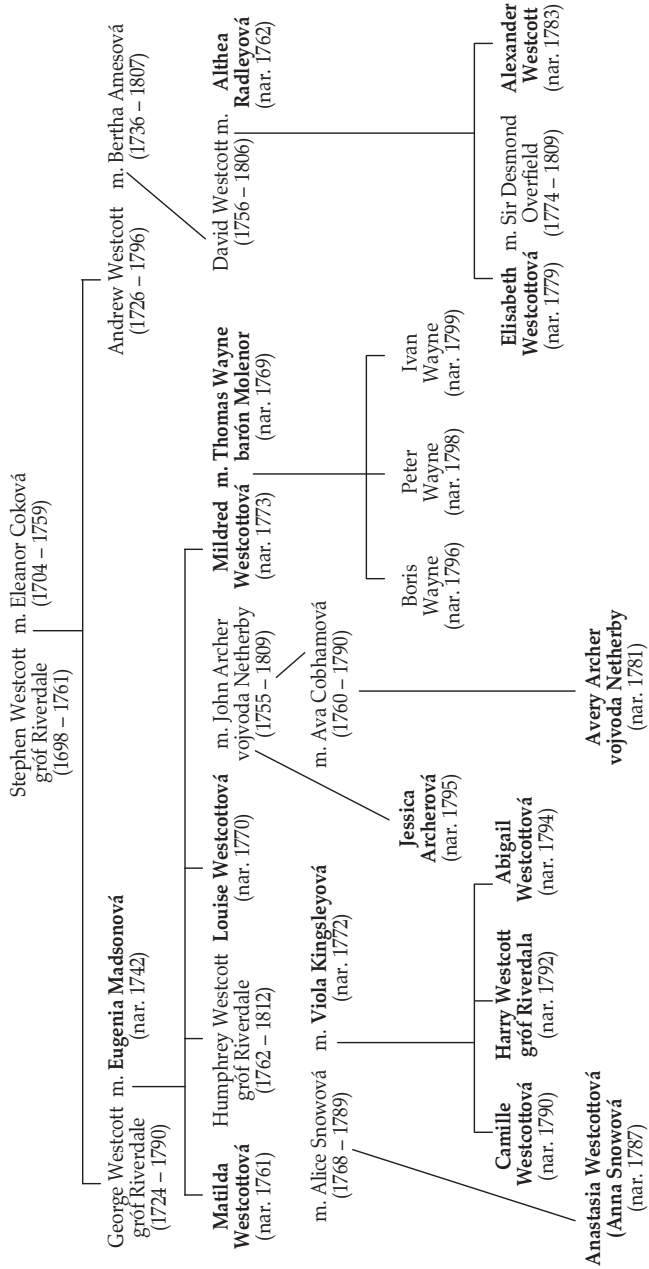
First published in the United States of America by Berkley,
an imprint of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2016 by Mary Balogh
All rights reserved
Translation © Tamara Chovanová 2018
Cover Design © Juraj Šramko 2018
Cover Photo © London Montgomery
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2018

ISBN 978-80-220-2051-0

Rodina Westcottových

(Postavy z rodokmeňa, ktoré vystupujú v románe *Krásna dedička*, sú vyznačené tučným písmom.)

HOCI NEBOHÝ GRÓF RIVERDALE zomrel bez závetu, jeho právnik Josiah Brumford sa musel rozprávať s jeho synom a následníkom, a tak sa s ním stretol v grófovej londýnskej rezidencii na South Audley Street. Prišiel presne, a keď sa nadšene, podlízavo uklonil, nemal veľmi o čom zdĺhavo a pompézne hovoriť.

A to by mi vôbec neprekážalo, pomyslel si trochu nevrlo Avery Archer, vojvoda Netherby, keď stál pri okne v knižnici a šnupol si, aby maskoval chuť poriadne si zívnuť, ale musí tu stáť a pretrpieť tú nudu. Keby bol Harry len o rok starší – dovŕšil dvadsať krátko pred otcovou smrťou –, potom by tu Avery vôbec nemusel byť a Brumford by mohol odriekať svoje litanie hoci aj večne. Ale nejakým bizarným, otravným riadením osudu sa jeho milosť stala poručníkom nového grófa, pravda, spolu s grófkou, chlapcovou matkou.

Bolo to absurdné, keďže Avery bol notoricky záhaľčivý a vyhýbal sa všetkému, čo sa dalo považovať za prácu alebo povinnosť. Držal si tajomníka a množstvo sluhov, ktorí zaňho riešili otravné životné záležitosti. Okrem toho bol len o jedenásť rokov starší ako jeho chránenec. Keď počul slovo poručník, v duchu sa mu vybavil dôstojný muž so sivou bradou. Ale zrejme zdedil to poručníctvo, s ktorým jeho otec očividne písomne súhlasil, keď sa nebohý Riverdale mylne domnieval, že stojí na prahu smrti. Keď pred dvoma týždňami naozaj zomrel, starý vojvoda Netherby už viac ako dva roky pokojne odpočíval v hrobe a nemohol byť nikomu poručníkom. Avery predpokladal, že by mohol túto povinnosť odmietnuť, lebo on nie je Netherby spomínaný v liste, a teda list nemožno považovať za práv-

ny dokument. Ale neodmietol to. Harryho mal celkom rád a zdalo sa mu namáhavé ohraďiť sa voči takej malej, dočasnej záťaži.

Hoci v tejto chvíli sa mu nezdala malá. Keby bol vedel, že Brumford je taký nudný, veru by si bol dal tú námahu.

„V skutočnosti otec ani nemusel spísať závet,“ hovoril Harry tónom, akým ľudia hovoria, keď sa opakujú a chcú uzavrieť nekonečne dlhú diskusiu. „Nemám nijakých bratov. Môj otec veril, že sa dobre postarám o matku aj sestry, ako si želal, a ja, samozrejme, splním jeho vôľu. Určite dohliadnem na to, aby väčšina sluhov a nájomcov na mojich pozemkoch zostala a aby tí, ktorí z akýchkoľvek dôvodov odídu – ako otcov komorník –, dostali primerané finančné vyrovnanie. A môžete si byť istí, že moja mama a Netherby sa postarajú, aby som si plnil svoje povinnosti aj predtým, než dosiahnem plnoletosť.“

Uvoľnene stál pri kozube vedľa matkinho kresla, plecom sa opieral o kozubovú rímšu, ruky prekrížené na hrudi, noha v čižme na kozube. Bol to vysoký chlapec, samá ruka, samá noha, no o pár rokov už iste nebude taký vyčivený. Mal svetlé vlasy, modré oči a vždy sa správal dobrosrdečne, čo sa mladým dámam bezpochyby zdalo príťažlivé. Okrem toho bol až nechutne bohatý, priateľský, šarmantný a posledných pár mesiacov si vyhadzoval z kopytka – najprv jeho otec vážne ochorel a nevšimal si to, a po pohrebe sa syn k tým manierom vrátil. Pravdepodobne nikdy nemal núdzu o priateľov, ale teraz ich počet tak narástol, že by zaľudnili aj malé grófstvo. Hoci bolo priveľmi láskavé označiť ich slovom priatelía, skôr by sa hodilo povedať, že sú to pätolizači a príživníci.

Avery sa nepokúšal zasiahnuť a pochyboval, že to niekedy urobí. Ak toho chlapca nechá odkázaného iba na seba, bezpochyby z neho vyrastie charakterný mladý muž, ktorému nebude mať čo vyčítať a stane sa z neho nudný

dospelý. A ak si medzitým bude vyhadzovať z kopýtka a premárni malý majetok, nuž, ešte vždy mu zostane dosť na časy nudnej dospelosti. Jednoducho by bolo priveľmi namáhavé zasiahnuť a vojvoda Netherby si málokedy dal námahu, aby robil niečo nepodstatné, čo nevedie k jeho osobnému blahu.

„Vôbec o tom nepochybujem, mylord.“ Brumford sa naklonil na stoličke, akoby konečne pripúšťal, že už povedal všetko, čo prišiel povedať, a možno je načase odísť. „Verím, že spoločnosť Brumford, Brumford a synovia môže naďalej zastupovať vaše záujmy, ako sme zastupovali záujmy vášho otca a predtým jeho otca. Verím, že jeho milosť a jej jasnosť vám to budú odporúčať.“

Averymu prebleslo hlavou, aký je ten druhý Brumford a koľko mladých Brumfordovcov je zahrnutých v slove „synovia“. Nevedel si to predstaviť.

Harry sa odlepil od kozubovej rímasy a tváril sa nádejne. „Nevidím dôvod, prečo by som to neurobil,“ vyhlásil. „Ale už vás nebudem zdržiavať. Viem, že ste veľmi zaneprázdnený.“

„Ja by som vás však predsa len požiadala o pár minút, pán Brumford,“ ozvala sa nečakane grófka. „Teba sa to netýka, Harry, môžeš ísť za sestrami do salóna. Iste túžia počuť detaily z tohto stretnutia. Ale vy by ste mohli láskavo zostať, Avery.“

Harry sa uškrnul na Averyho a jeho milosť znova otvorila škatuľku so šnupavým tabakom, potom si to Avery rozmyslel a zatvoril ju a takmer si želal, aby aj jeho poslali za grófkínymi dcérami. Musí sa naozaj nudiť. Lady Camille Westcottová, dvadsaťdvaročná priamočiara mladá dáma, nemala rada hlupákov, hoci musel uznať, že je celkom pekná. Osemnásťročná lady Abigail, milá, usmievavá krásavica, možno bola, no možno ani nebola osobnosť. Aby k nej bol spravodlivý, nestrávil v jej spoločnosti

dost času, aby to mohol povedať. Bola to však obľúbená sesternica jeho nevlastnej sestry a najmilšia priateľka na svete – ako sa vyjadrila – a občas ich počul rozprávať sa a chichotať sa za zatvorenými dverami, ktoré radšej neotváral.

Harry sa už nevedel dočkať, kedy odíde, uklonil sa matke, zdvorilo kývol Brumfordovi a takmer žmurkol na Averyho, potom unikol z knižnice. Šťastlivec. Avery podišiel ku kozubu, kde ešte vždy sedeli grófka a Brumford. Do frasa, čo môže byť také dôležité, že dobrovoľne predlžuje tieto muky?

„Ako vám poslúžim, mylady?“ spýtal sa právnik.

Avery si všimol, že grófka sedí meravo, chrbát mierne prehnutý. Žeby dámy učili sedieť tak, akoby opierky stoličiek boli iba na parádu?

Odhadoval, že môže mať štyridsať rokov. Celkom pekná, dôstojná, zrelá žena... S Riverdalom určite nemohla byť šťastná – kto by mohol byť? –, ale pokiaľ Avery vedel, nemala nijakých milencov. Vysoká, pekne urastená, v blond vlasoch jej nevidel šediny, navyše patrila k ženám, ktoré v smútočnom odeve vyzerajú skôr krásne než ošumelo.

„Je tu isté dievča,“ nadhodila, „alebo skôr žena. Tuším v Bathe. Je to... dcéra môjho nebohého manžela.“

Averymu sa zdalo, že chcela povedať bastard, ale rozhodla sa pre galantnosť. Zdvihol obočie aj lorňon.

Brumford výnimočne nič nepovedal.

„Žila tam v sirotinci,“ pokračovala grófka. „Neviem, kde je teraz. Sotva tam zostala, veď už má okolo dvadsaťpäť rokov. Riverdale na ňu od malička prispieval a robil to až do smrti. Nikdy sme o tom nediskutovali. Možno ani netušil, že o nej viem. Details nepoznám ani som nikdy netúžila poznať. Dodnes po tom netúžim. Predpokladám, že tie platby nešli cez vás.“

Brumfordova ružová tvár sa sfarbila do purpurova. „Veru nie, mylady,“ uistil ju. „Ak môžem niečo navrhnúť, keďže tá... osoba je teraz už dospelá, mohli by ste...“

„Nie,“ skočila mu do reči, „nepotrebujem, aby ste mi niečo navrhovali. Netúžim o tej žene nič vedieť, nezaujíma ma ani jej meno. A nechcem, aby o nej vedel môj syn. Predsa však sa mi zdá správne, ak ju jej... otec celý život finančne podporoval, mala by byť informovaná o jeho smrti, ak sa to už nestalo, a mala by dostať finančné vyrovnanie. A slušné vyrovnanie, pán Brumford, aby jej bolo jasné, že viac nedostane – za žiadnych okolností. Môžem to nechať vo vašich rukách?“

„Mylady.“ Brumford sa zahniezdil na stoličke, oblizol si pery a vrhol pohľad na Averyho, ktorý ho očividne privádzal do úžasu, ak sa jeho milosť nemýlila.

Avery zdvihol lorňon k oku. „Ako teda?“ zatiahol. „Môže to jej jasnosť nechať vo vašich rukách, Brumford? Ste vy alebo ten druhý Brumford či niektorý z vašich synov ochotný a schopný vypátrať tú nemanželskú dcéru, ktorej meno nepoznáme, a urobiť z nej najšťastnejšiu sirotu, ktorej sa ujde skromný majetok?“

„Vaša milosť,“ Brumford vypál hruď, „mylady, bude to ťažká úloha, ale nie nezvládnuteľná, najmä pre skúsených vyšetrovateľov, ktorých služby využívame v záujme našich najväzanejších klientov. Ak tá... osoba skutočne vyrastala v Bathe, zistíme jej totožnosť. Ak je ešte vždy tam, nájdeme ju. Ak tam už nebýva...“

„Verím, že jej jasnosť i ja chápeme, čo chcete povedať,“ poznamenal Avery trpiteľsky. „Keď tú ženu nájdete, ozvite sa mi. Vyhovuje vám to, teta?“

Grófká Riverdalová v skutočnosti nebola jeho teta. Vojvodkyňa, jeho nevlastná matka, bola sestra nebohého grófa Riverdala, a tak grófká aj ostatní boli jeho čestní príbuzní.

„Vyhovuje,“ odvetila. „Ďakujem, Avery. Keď oznámite jeho milosti, že ste ju našli, Brumford prediskutuje s vami, akú sumu jej treba vyplatiť a aké právne dokumenty bude potrebné podpísať, aby vedela, že už nemá nijaký nárok na majetok môjho nebohého manžela.“

„To je všetko,“ vyhlásil Avery, keď sa právnik nadýchol, aby vyslovil nepotrebný a neželaný monológ. „Majordómus vás vyprevadí.“

Šnupol si a v duchu si povedal, že tabak by mal byť menej aromatický, aby bol dokonalý.

„To bolo od vás veľkorysé,“ poznamenal, keď s grófkou osamel.

„Ani nie, Avery,“ grófká vstala. „Narábam veľkoryso s Harryho peniazmi. Ale on o tom nebude vedieť a tá čiastka mu určite nebude chýbať. A ak sa o to postarám teraz, nemusí sa nikdy dozvedieť o existencii otcovho ľavobočka. A nebudú o nej vedieť ani Camille a Abigail. Na tej žene z Bathu mi ani trochu nezáleží. Ale záleží mi na mojich deťoch. Zostanete na obed?“

„Nebudem zneužívať vašu láskavosť,“ vzdychol si. „Musím vybaviť... nejaké povinnosti. Určite mám nejaké povinnosti. Každý ich má – alebo to aspoň tvrdí.“

Kútiky úst sa jej mierne vykrivili dohora. „Nečudujem sa vám, Avery, že túžite uniknúť. Ten chlap je hrozne otravný, však? Ale keď ma požiadal o stretnutie, nemusela som jeho ani vás požiadať sama. Prepúšťam vás. Môžete ísť a venovať sa... svojim povinnostiam.“

Chytil ju za ruku – bielu ruku s dlhými prstami a dokonalou manikúrou –, zdvihol ju k perám a pôvabne sa uklonil.

„Môžete nechať túto záležitosť v mojich rukách.“ Alebo v rukách jeho tajomníka.

„Ďakujem,“ odvetila. „Ale oznámite mi, keď to bude vybavené?“

„Oznámim,“ sľúbil a pri odchode z izby si vzal z rúk majordóma klobúk a paličku.

Prekvapilo ho, že grófka má svedomie, koná čestne. Koľko dám by za podobných okolností dobrovoľne vyhľadalo nemanželské deti svojich manželov a zahrnulo ich bohatstvom, aj keď by sa navonok uisťovali, že to robia len v záujme svojich legitímnych detí?

Annu Snowovú priviedli do sirotinca v Bathe, keď ešte nemala ani štyri roky. Nespomínala si na predchádzajúci život, v hlave sa jej blyslo len zopár krátkych, nesúvislých zábleskov – napríklad ako niekto stále kašľal alebo ako sa bála sama prechádzať tmavou kaplnkou, kde boli uložené truhly, ako kľáčala na parapete a hľadela na cintorín, ako neutíšiteľne plakala v koči a ktosi ju drsno, netrpezlivo napomínal, aby bola ticho a správala sa ako veľká.

Odvtedy žila v sirotinci, no teraz už mala dvadsaťpäť rokov. Väčšina detí – zvyčajne ich tam bolo okolo štyridsať –, odišla, keď mali štrnásť-pätnásť a keď im našli vhodné zamestnanie. Ale Anna tam zostala – najprv ako dozorkyňa v dievčenskej spálni a čosi ako sekretárka hlavnej vychovávateľky slečny Fordovej, neskôr ako učiteľka, keď sa slečna Rutledgeová, ktorá kedysi učila ju, vydala za farára a odsťahovala sa do Devonshiru. Teraz dokonca dostávala aj skromný plat. Ale výdavky za jej pobyt v sirotinci, kde teraz mala vlastnú izbičku, ešte vždy platil neznámy darca, ten, ktorý ich platil od začiatku. A povedali jej, že ich bude platiť, kým zostane v sirotinci.

Anna sa cítila šťastná. Pravda, vyrástla v sirotinci a nevedela, kto je, netušila, kto sú jej rodičia, ale sirotinec nebol charitatívny ústav. Takmer všetkým sirotám niekto počas dospievania prispieval na pobyt – zvyčajne to boli anonymní darcovia, hoci niektoré deti vedeli, kto im prispieva a prečo sú tam. Chovanci tam boli zvyčajne preto, lebo im

zomreli rodičia a nijaký člen rodiny sa ich nemohol alebo nechcel ujať. Anna sa nepoddávala ľútosti, že nepozná svoj životný príbeh. O jej materiálne potreby bolo postarané. Slečna Fordová a jej podriadení sa správali veľmi milo. S väčšinou detí vychádzala dobre a tým, s ktorými nevychádzala, sa mohla vyháňať. V čase dospievania mala aj niekoľko blízkych priateľiek. Ak jej v živote chýbala láska, alebo taká láska, akú si človek spája s rodinou, potom jej vlastne ani veľmi nechýbala, lebo taký cit nepoznala.

Alebo si to vždy len navrávala.

Bola so svojím životom spokojná a len občas ju premkol pocit, že by sa mala viac usilovať žiť svojím životom. Traja muži ju požiadali o ruku – obchodník, u ktorého si niekedy kúpila knihu, keď si to mohla dovoliť; jeden zo správco- cov sirotinca, ktorému nedávno zomrela žena a zostal sám so štyrmi deťmi; a Joel Cunningham, s ktorým sa celý život priatelila. Všetky tri ponuky na sobáš z rozličných dôvodov odmietla a niekedy sa v mysli vracala dozadu, či neurobila hlúposť, veď možno už ďalšiu ponuku nedostane. Predstava, že bude ďalej žiť ako stará dievka, sa jej zas až tak nepozdávala.

Keď dostala ten list, Joel bol práve s ňou.

Pustila von deti a upratovala triedu. Týždenníci John Davies a Ellen Paynová pozbierali tabuľky, kriedu a počítadlá. Ale zatiaľ čo John uložil tabuľky úhladne na poličku v skrinke, ktorá na to bola vyhradená, kriedu hodil do plechovky a zakryl ju vekom, Ellen dala počítadlá bez ladu a skladu na štetce a palety na spodnú poličku, neuložila ich úhladne na hornej polici, aby sa nepoškodili. Dôvod, prečo ich nedala na správne miesto, bol jasný. Na druhej polici boli nádoby na vodu, kde si žiaci umývali štetce, a nepek- ná kopa fľakatých handier na utieranie.

„Joel,“ nadhodila Anna trpiteľským hlasom, „mohol by si sa aspoň pokúsiť, aby tvoji žiaci po hodine výtvarnej vý-

chovy uložili veci, kam patria? A aby najprv umyli nádoby na vodu? Pozri! V jednej zostala voda. Špinavá voda.“

Joel sedel na rohu ošarpanej katedry, jednu nohu v čižme mal položenú na dlážke, druhou pohojďoval, ruky si prekrížil na hrudi. Zaškeril sa na ňu.

„Ale ak je raz človek umelec,“ namietol, „potom musí mať slobodného ducha, zbaviť sa obmedzujúcich pravidiel a čerpať inšpiráciu z vesmíru. Mojou úlohou je naučiť žiakov, aby boli ozajstní umelci.“

Vystrela sa, uprela naňho veľavýznamný pohľad. „Absolútny nezmysel,“ vyhlásila.

Len sa zasmial. „Anna, Anna,“ vzdychol, „ukáž, daj mi tú nádobku, nech tu nepraskneš od zlosti. Ešte sa obleješ! Je to zrejme nádoba Cyrusa Northa. Na konci hodiny je v jeho pohári vždy viac farby než na papieri. Jeho maľby sú nevšedne bledé, akoby všetko vnímal cez hustú hmlu. Ovláda násobilkú?“

„Ovláda,“ postavila nádobu na katedru a so zvrasteným nosom ukladala vlhké handry na jednu stranu spodnej police, z ktorej odložila počítadlá. „Odrieكا ju najhlasnejšie zo všetkých a dokonca ju vie aj používať. A už sa takmer naučil aj neskrátené delenie.“

„Tak keď vyrastie, môže byť účtovníkom alebo aj bohatým bankárom. Nepotrebuje umeleckú dušu. A pravdepodobne ju ani nemá. Tak – o jeho budúcnosti je rozhodnuté. Tie tvoje dnešné príbehy sa mi páčili.“

„Ty si načúval,“ znelo to mierne obviňujúco. „Mal si sa sústrediť na hodinu výtvarnej výchovy.“

„Keď tvoji žiaci vyrastú,“ poznamenal, „uvedomia si, že si ich oklamala. V hlave budú mať tie tvoje krásne príbehy, a zrazu zistia, že to nebola len fikcia, ale suchá realita – dejepis. A zemepis. Dokonca aritmetika. Tvoje postavy, nielen ľudia, ale i zvieratá, sa dostávajú do ťažkých situácií, z ktorých ich vieš zachrániť iba pomocou čísel, a tvoji žia-

ci si ani neuvedomujú, že sa učia. Si prešibaná, prefíkaná žena, Anna.“

„Nevšimol si si,“ uložila počítač podľa svojich predstáv, zatvorila dvierka na skrinke a obrátila sa k nemu, „že keď farár v kostole drží kázeň, ľudia majú sklený pohľad a mnohí aj zadriemu, ale keď sa zrazu rozhodne doložiť svoje slová nejakým príbehom, všetci ožijú a pozorne počúvajú? Sme tu nato, aby sme hovorili a počúvali, Joel. Tak sa vedomosti vždy odovzdávali z generácie na generáciu, prv než ich začali zapisovať, ale aj potom, keď väčšina ľudí nemala prístup k rukopisom a ku knihám a nevedela čítať, aj keď sa ku knihám dostala. Prečo máme teraz pocit, že rozprávanie príbehov sa viaže len s fikciou a fantáziou? Vieme sa tešiť len vtedy, keď nerozprávame o faktoch?“

Milo sa na ňu usmieval – videl, ako tam stojí, hľadá naňho a ruky má zopäté v páse. „Jedným z mojich tajných snov je stať sa spisovateľom,“ priznal. „Už som ti to niekedy povedal? Chcem písať pravdu oblečenú za fikciu. Hovorí sa, že človek by mal písať o tom, čo pozná. Vedel by som vymýšľať nekonečné príbehy o tom, čo poznám.“

Tajné sny! Aké známe slová. Keď dospievali, často sa hrávali tú hru: *Čo je tvoj najtajnejší sen?* Zvyčajne to bol sen, že zrazu sa zjavia ich rodičia, vezmú ich so sebou a budú s nimi žiť šťastne ako jedna rodina na veky vekov. Keď boli mladší, často dodali, že zrazu len zistia, že sú princ alebo princezná a žijú v zámku.

„Príbehy o tom, ako si vyrastal ako sirota v sirotinci?“ Anna mu opätovala úsmev. „A nevedel si, kto si? Sníval si o dedičstve? O neznámych rodičoch? O tom, čo by bolo, keby...? A čo ešte vždy môže byť, keby...?“

Mierne sa posunul a odstrčil nádobu s vodou, aby ju nechtiac neprevrhol.

„Áno, o tom všetkom,“ prikývol. „Ale nebolo by to len smutné rozprávanie. Lebo aj keď nevieme, ako sme sa narodili, kto sú naši rodičia a nepoznáme ani ich príbuzných, a nevieme presne, prečo nás sem dali a nikdy sa k nám neprihlásili, vieme, kto sme. Ja nie som to, čo moji rodičia, a nie som ani stratené dedičstvo. Ja som ja. Som maliar, ktorý si slušne zarába na živobytie maľovaním portrétov a bezplatne poskytuje svoj čas a odborné vedomosti ako učiteľ v sirotinci, kde vyrástol. Okrem toho som aj všeličo iné, napriek mojej minulosti alebo vďaka nej. Chcem o tom písať, Anna, o postavách, ktoré nepoznajú svoj rodokmeň a nemajú ani potuchy o svojich očakávaniach. Nemajú ani potuchy o... láske.“

Anna naňho chvíľu bez slova hľadela, v hrdle cítila čosi podozrivo podobné slzám.

Joel bol statný muž, trochu vyšší, než je priemerná výška muža, tmavé vlasy mal ostrihané nakrátko – lebo nechcel vyzeráť ako typický umelec s rozviatymi kučerami, ako jej vždy vysvetľoval, keď sa dal ostrihať – a s okrúhlou, milou tvárou s jamkou na brade, a jeho tmavé oči sa vedeli rozpáliť alebo ešte väčšmi stmavnúť, keď sa pre niečo nadchol. Vyzeral dobre, bol srdečný, talentovaný, inteligentný a mala ho veľmi rada, a keďže ho poznala takmer celý život, vedela aj o jeho zraniteľnosti, hoci náhodný známy by to ani netušil.

Všetky sirotky sú zraniteľné.

„Niektoré ústavy sú horšie než tento náš, Joel,“ podotkla Anna, „a zrejme nie je veľa lepších. Nevyrastali sme bez lásky. Väčšinou sa máme radi. Aj ja ťa mám rada.“

Znova sa uškrnul. „Ale pri istej pamätnej udalosti si sa odmietla za mňa vydať,“ poznamenal. „Zlomila si mi srdce.“

Tľoskla. „Nemyslel si to vážne,“ vyhlásila. „A aj keby si to myslel vážne, dobre vieš, že sa nemáme radi takým spô-

sobom. Vyrastali sme spolu ako priatelia, takmer ako brat a sestra.“

Žalostne sa na ňu usmial. „Nesnívaš niekedy o tom, že odtiaľto odídeš, Anna?“

„Áno aj nie,“ prikývla. „Áno, snívam, že pôjdem do sveta, aby som zistila, čo leží za týmito múrmi a hranicami Bathu. A nie, pretože nechcem opustiť, čo dobre poznám, jediný domov, ktorý som mala od útleho detstva, jedinú rodinu, ktorú si pamätám. Cítim sa tu bezpečne, potrebujú ma tu, majú ma radi. Okrem toho... môj dobrodincu súhlasil, že na mňa bude ďalej finančne prispievať, len ak tu zostanem. Hm, predpokladám, že som zbabelá, ochromená hroznou predstavou chudoby a neznáma. Už ma raz opustili, možno preto neznesiem pomyslenie, že opustím to jediné, čo mi zostalo – sirotinec a ľudí, ktorí v ňom žijú.“

Joel vstal, prešiel na druhú stranu miestnosti, kde stáli rozložené maliarske stojany, aby sa vysušili dnešné maľby. Dotkol sa niekoľkých, skúšal, či ich už môže odložiť.

„Tak teda obaja sme zbabelí,“ usúdil. „Ja som odišiel, ale nie nadobro. Ešte vždy som jednou nohou vo dverách. A druhá nie je oveľa ďalej, však? Stále žijem v Bathe. Myslíš, že sa bojíme odísť, keby si po nás prišli rodičia a nevedeli by, kde nás majú hľadať?“ Zdvihol pohľad a zasmail sa. „Povedz mi, že nie, Anna, prosím ťa. Mám dvadsaťsedem rokov.“

Anna mala pocit, akoby ju udrel do žalúdka. Dávny tajný sen nikdy nezahynul. A nemátala ju otázka, *kto* ich sem priviedol, ale *prečo*.

„Mám dojem, že väčšina ľudí zostane žiť v okruhu niekoľkých kilometrov od miesta, kde prežili detstvo,“ nadhodila. „Mnohí ľudia nehľadajú dobrodružstvo. Ale aj tí, ktorí ho hľadajú, musia vziať so sebou sami seba. A to by mohlo byť sklamaním.“

Joel sa znova zasmial.

„Som tu užitočná,“ podotkla Anna, „a šťastná. Aj ty si užitočný – a úspešný. Stalo sa módou, že ak je človek v Bathe, dá si namaľovať portrét od Joela Cunninghama. A do Bathu stále prúdia boháči a pijú minerálnu vodu.“

Hlavu mierne naklonil nabok a skúmal Annu. Ale prv než stihol povedať niečo viac, dvere na triede sa otvorili bez zaklopania a vrútila sa dnu Bertha Reedová, chudá štrnásťročná plavovláska, ktorá teraz pracovala ako pomocníčka slečny Fordovej, lebo už dospela do takého veku. Išla prasknúť od vzrušenia, kývala zloženým papierom v zdvihnutej ruke.

„Mám pre vás list, slečna Snowová,“ zvolala. „Priniesol ho zvláštny posol z Londýna a slečna Fordová by vám ho bola priniesla sama, ale Tommymu tečie krv a nikto nevie nájsť zdravotnú sestru slečnu Jonesovú. Maddie mu vrazila do nosa.“

„Najvyšší čas, že mu niekto vrazil,“ vyhlásil Joel a podišiel bližšie. „Isto ju ťahal za vrkoče.“

Anna ho nepočúvala.

List pre ňu? Z Londýna? Zvláštny posol?

„Od koho to môže byť, slečna Snowová?“ vykrikla Bertha a očividne ju vôbec netrápilo, že Tommymu tečie krv. „Koho poznáte v Londýne? Rada by som vedela, čo vám píšu. A priniesol ho z tej diaľky zvláštny posol. To muselo byť drahé. Ach, otvorte ho.“

Jej zvedavosť mohla niekomu pripadať nevhodná, ale bolo naozaj vzácné, ak niekto v ústave dostal list, rýchlo sa to rozchýrilo a všetci chceli vedieť viac. Niekedy napísal bývalý chovanec sirotinca alebo niekto, kto odišiel z Bathu a našiel si prácu inde, a ten, kto list dostal, porozprával aj ostatným, čo sa v ňom písalo. Také listy si odkladali ako vzácné trofeje a znova a znova ich čítali, až kým neboli celkom ošúchané, ba priesvitné.

Ten výrazný, dôkladný rukopis Anna nepoznala. Určite to písala mužská ruka – a na hrubý, drahý papier. Nevyzeralo to ako osobný list.

„Oliver žije v Londýne,“ poznamenala roztúžene Bertha. „Ale nepredpokladám, že je to od neho. Nemá takéto písmo – a prečo by vám písal? Odkedy odišiel, napísal štyri razy – a vždy len mne. A isto by neposielal list po zvláštnom poslovi.“

Oliver Jamieson odišiel pred dvoma rokmi ako štrnásťročný za učňa k obuvníkovi a sľúbil Berthe, že si po ňu príde a ožení sa s ňou, len čo sa postaví na vlastné nohy. Dva razy do roka napísal päť-šesť riadkov veľkým, výrazným písmom. Bertha sa zakaždým podelila o novinu s ostatnými a toľko plakala nad tými listami, až bol zázrak, že sa dali čítať. Ešte tri roky učenia a bude sa môcť postaviť na vlastné nohy a užiť manželku.

Obaja boli veľmi mladí a odlúčenie sa im zdalo kruté. Anna verila, že Oliver zostane oddaný svojej láske z detstva.

„Budeš to donekonečna obracať v rukách a dúfať, že ti odhalí tajomstvo bez rozlomenia pečate?“ spýtal sa Joel.

Anne sa triasli ruky, pripadalo jej to hlúpe. „Možno je to nejaký omyl,“ utrúsila. „Možno to nie je list pre mňa.“

Pristúpil k nej, pozrel jej ponad plece. „Slečna Anna Snowová,“ prečítal. „Zdá sa, že to si ty. Nepoznám nijakú inú Annu Snowovú. A ty, Bertha?“

„Nie, pán Cunningham,“ odvetila Bertha po krátkom zamyslení. „Ale čo v ňom môže byť?“

Anna strčila prst pod pečať a rozlomila ju. Veru áno, papier bol hrubý, drahý pergamen. Nebol to dlhý list. Napísal ho nejaký Brumford – krstné meno nevedela prečítať, ale začínalo sa na J. Právnik. Dva razy list prečítala, preglgla, potom ho prečítala ešte raz pomalšie.

„Pozajtra,“ zamrmlala.

„Ľahký koč,“ dodal Joel a čítal jej ponad plece.

„Čo je pozajtra?“ chcela vedieť Bertha, v hlase jej znelo úzkostlivé očakávanie. „Aký ľahký koč?“

Anna na ňu neprítomne pozrela. „Mám prísť do Londýna, aby sme prediskutovali moju budúcnosť.“ V ušiach jej bzučalo.

„Ach! A s kým?“ Bertha mala oči ako dva taniere.

„S právnikom pánom Brumfordom,“ odvetila Anna.

„Tuším tam stojí meno Josiah,“ podotkol Joel. „Josiah Brumford po teba pošle súkromný koč a máš si zbaliť veci na niekoľko dní.“

„Do Londýna?“ žasla Bertha.

„Čo mám robiť?“ Anne akoby zastal rozum. Alebo skôr sa rozbehol, ale tak divo, až sa jej to vymklo spod kontroly.

„Máš si zbaliť veci na pár dní a ísť do Londýna prediskutovať svoju budúcnosť,“ Joel jej prisunul k nohám stoličku, položil jej ruky na plecia, jemne ju usadil.

„O akej budúcnosti?“ zamrmlala.

„Práve o tom budete diskutovať.“

V ušiach jej bzučalo čoraz hlasnejšie.

2

ANNA BY VEDELA ODRÁTAŤ na prstoch jednej ruky, koľko ráz sa viezla kočom. Možno to vysvetľovalo jednu z mála spomienok z detstva. Keď dva dni po príchode listu zavčasu ráno zastal pred bránou do sirotinca koč, všetky deti sa rozbehli k oknám v dlhej jedálni, kde práve raňajkovali. Nebola to honosná ekvipáž, ale niektoré dievčatá vyhlásili, že vyzerá celkom ako Popoluškin koč. Aj Anne sa zdal priveľmi parádny, aby bol určený pre ňu. Bála sa doň nastúpiť.

Ale ukázalo sa, že nepocestuje sama. Keď si ju slečna Fordová pozvala do salónika, predstavila jej slečnu Knoxovú, solídnu sivovlasú ženu s bujným poprsím a prísnyim správaním, ktorá Anne pripomínala Amazonku. Pán Brumford poveril slečnu Knoxovú, aby sprevádzala Annu do Londýna, lebo sa očividne nepatrilo, aby mladá dáma cestovala tak ďaleko sama.

Vtedy Anna prvý raz počula, že je dáma. Ale tešilo ju, že bude mať spoločnosť.

Slečna Fordová jej v hale pár minút silno potriasala ruku a starý vrátnik Roger jej naložil tašku do koča. Nebola to veľká ani ťažká taška, ale čo si mala zabaliť? Nič, len rezervné denné šaty, nedeľné šaty, najlepšie topánky a zopár drobností. Niekoľko dievčat sa prestalo venovať svojim každodenným povinnostiam a pribehli k nej, vystískali ju, poplakali si a lúčili sa s ňou, akoby išla na popravu na koniec sveta. Aj Anna vyronila zopár slz, tiež sa tak cítila. Zopár chlapcov stálo v bezpečnej vzdialenosti – tam im nehrozilo, že ich omylom vyobývajú, a žiarivo sa na ňu usmievali. Tí šibali sa isto tešili, že im v ten deň odpadne vyučovanie.

„Veď idem len na pár dní,“ uistila všetkých, „a vrátim sa s takým množstvom zážitkov, že budete hore celú noc. Zatiaľ tu poslúchajte.“

„Budem sa za vás modliť,“ sľúbila jej zbožne so slzami v očiach Winifred Hamlinová.

Keď sa o pár minút koč odlepil od chodníka, deti sa znova zhrčili pri oknách jedálne, usmievali sa, kývali a plakali. Anna im odkývala. Pripadalo jej to akési definitívne, desivé, akoby sa nikdy nemala vrátiť. A možno sa nevráti... Čo s ňou vlastne chcú preberať? Prediskutovať budúcnosť...?

„Prečo ma pán Brumford zavolať?“ spýtala sa slečny Knoxovej.